

[Viggo Starcke.]

Marshallplanen: 20 mill. kr. i april kvartal, 109 mill. kr. i det første år. Alt dette tilsammen betyder, at der ikke er en eneste grund til i dag længere at holde på restriktionerne. Det er lovet os, at vi skal komme af med dem. Vi venter på, at løfterne bliver holdt.

Vi står overfor en kovending i prisudviklingen. Et prisfald vil vanskeliggøre Danmarks stilling, hvis vi ikke er i stand til at konkurrere og stå på vore egne ben. Prisen på en vare afhænger groft taget af tre ting: af råvaren, af arbejdskraften og af omkostningerne. Priserne på råvarer falder i dag meget stærkt, og det står til os selv at bringe omkostningerne ned ved en rationalisering, som ikke behøver at betyde centralisation, da netop den moderne elektricitets- og motordrift og den moderne transport gør, at centralisation ikke længere er hverken praktisk, økonomisk eller naturlig; og desuden står det os frit for at nedbringe omkostningerne ved at nedskære den kæmpemæssige administration. Ved at følge retsforbundets politik kan man netop skabe forudsætningen for, at vi kan få fordelene ved prisfaldet og alligevel holde arbejdslønnen oppe, således at arbejderne vil få en øget realløn. Hvis man tager årene fra før krigen og til nu, er prisniveauet i gennemsnit steget fra 1 til 2, men skatterne herhjemme er ikke steget fra 1 til 2, men de er steget fra 1 til 3. Deraf opstår det spørgsmål: Hvor bliver egentlig den tredje milliard af? Hvor er den? Ja, den går til administration, til tilskudspolitik og til stemmekøbspolitik. I det nummer af „Danmarks Handels- og Søfartstidende“, som er udkommet i dag, findes der en artikel: „Hvor er pengene blevet af?“, hvoraf jeg beder om tilladelse til at citere nogle få linier:

„Det britiske arbejderparti hævder, at staten med sin levnedsmiddelsubsidiering støtter en familie på 4 medlemmer med ca. 14 sh. om ugen, men arbejderen svarer, at han har regnet ud, at det sker ved de øgede statsafgifter på øl og tobak, der i hans tilfælde betyder en merudgift på 25 sh. om ugen.“

D. v. s. han får 14 sh., som han skal betale med 25 sh. Det er en lignende politik, man har villet gennemføre herhjemme, med statstilskud til forbrugerpriserne, med hele tilskudsmentaliteten, hvor man giver statstilskud, som folk kan mærke, og hvor man tager afgifter på lige så nødvendige varer, som folk blot ikke mærker direkte; og så går der desuden tabt måske en 20—25 pct. til administrationen, således at befolkning-

gen, hver gang den betaler 300 mill. kr., får mellem 200 og 250 mill. kr. igen. Jeg kan nævne, at Københavns kommune i dag beskæftiger 9 000 flere embedsmænd end før krigen, og hvis det er noget tilsvarende i resten af landet, betyder det, at vi i dag alene har 50 000 flere kommunale embedsmænd, alene som følge af statens lovgivning. Der står i dag i „Nationaltidende“ en meddelelse om statsstøtte til Det Danske Luftfartselskab. Det Danske Luftfartselskab havde oprindeligt en kapital på 30 mill. kr., hvoraf staten ejede de 5 mill. kr. I december 1947 fik det en garanti fra staten på 25 mill. kr. for obligationslån til materiel. I 1948 blev der ydet tilskud, hvorved tilskuddet fra ½ mill. kr. om året blev forøget til 2½ mill. kr., og yderligere ialt 4 mill. kr. i subvention, desuden også subvention fra Københavns kommune. Alligevel var der i 1947 et underskud på 1½ mill. kr., og i 1948 et underskud på 8,8 mill. kr. udover subventionen, og nu i 1949 ansøges der om yderligere støtte. Der mangler mellem 18 og 20 mill. kr., hvoraf måske de 5 mill. kr. kan skaffes. Man beder om 8 mill. kr. ny kapital, 5 mill. kr. driftslån, og man undskylder det med valutarestriktionerne herhjemme, spændingen i den udenrigspolitiske situation og den internationale konkurrence. Se, valutarestriktionerne kan vi jo komme af med, spændingen i den udenrigspolitiske situation kan der måske være noget om, men hvad angår konkurrencen fra udlandet tror jeg, det er klogt at se i øjnene, at den bliver det meget vanskeligt for Danmark at hamle op med i det lange løb. Og skal vi forøge dette tempo og stadig følge denne linie, så er vi inde i en udvikling, som er meget farlig og økonomisk uforsvarlig. Det er rigtigt, at det er en statsopgave at holde lufthavne, men det er meget tvivlsomt, om det er en statsopgave at drive selve luftfartselskaberne.

På selve finansloven og tillægsbevillingsloven findes der, således som det ærede medlem hr. Funck Jensen trak det op, 3 grupper af udgifter, udgifterne til de reelle, virkelige statsopgaver, udgifterne til statsopgaver, der må betegnes som midlertidige for jeres synders skyld, og den tredje gruppe er de udgifter, som i virkeligheden går til rene privatopgaver; det ærede medlem hr. Funck Jensen anviste mulighed for en besparelse på mellem 400 000 kr. og 500 000 kr. til en begyndelse, som en forsmag, en antydning. Men hele tilskudsmentaliteten, hvor både landbrug og industri og forbruger og produktion og alle skal have tilskud, er i det lange løb en øjenforblændelse, fordi